

Í MELDRINUM

Jóna Mortensen:

Eg flýddi undan ágangi

– Menniskjan er eirindaleys. Tá hon kennir seg kroysta, fer hon eftir tí veikasta liðnum og leypir á. Fólk vóru frustrerað um flatskattin, og tað gekk útyvir meg. Viðmerkingarnar vóru ljótar, óreinar og persónligar, og tað hevði einki við politikk at gera. Eg haldi ikki, at eg hevði uppiborið hasa viðferðina, heldur Jóna Mortensen, tingfólk hjá Sambandsflokkinum, um atfinningarnar móti henni fyri jól

Eydna Skaale

– Eg hevði heilt víst roknað við, at eg fór at koma út fyri einum sindri av hvørjum, tá eg fór uppi politikk. Men eg fór frá at vera tann fitta konan, sum savnaði inn til tey fátæku, og til at verða syndabukkur – næstan yvir eina nátt. Og tað var eg ikki fyrireikað uppá.

Tað sigur Jóna Mortensen, sum av álvara kom í miðlameldurin í desembermánaði. Hon er útlærd bankakvinna, og tá hon stillaði upp til seinasta løgtingsval, fekk hon 161 atkvøður. Tað gjørdi hana til triðja eykafólk á sambandslistanum. Tá Sambandsflokkurin kom í samgongu, tók Jóna sæti á tingið. Men tað hendi ikki fyrr enn samgongusamráðingarnar vóru lidnar og samgonguskjalið nærur var komið undir land.

Hon hevði undan valinum lovað at arbeiða fyri teimum veiku bólkunum í samfelagnum, og tað lyftið sampakkaði sambært summum ikki heilt við ætlaninar um flatskattin hjá tí samgonguni, sum Jóna gjørdist ein partur av.

Hon varð viðgjørd í sjónvarpi, útvarpi og bløðum, og tá

hon seinni stongdi sín facebook-profil, varð eisini tað tikið upp til analysu og kjak í útvarpinum – bæði í tíðindunum og morgun-sendingini.

– Eg kendi tað, sum at øll ábyrgdin fyri alt, sum stóð í samgonguskjalinum, var lögð á meg. Eg skuldi bráðliga svara fyri av-

uttanfyri. Og ert tú uttanfyri, fært tú ikki ávirkað nakað sum helst, staðfestir Jóna.

Persónligur ágangur

Jóna greiðir frá, at ágangurin á hana byrjaði, tá eitt videobrot, sum hon hevði gjørt undir valstríðnum, varð lagt út á facebook.

so hon er veik. Vit kunnu helst fáa hana at knekka skjótt», og tað beinanvegin komu hópatala viðmerkingar frá fólki, sum stuðlaðu hesi útsøgnini og sum søgdu seg ætla at koyra á meg, inntil eg fór niður við nakkanum, tá hugsaði eg, at hesum hevði eg ikki brúk fyri, greiðir Jóna frá.

ini kunna taka eitt sindur av kritikki.

– Men sannleikin var, at eg rann ikki undan kritikki. Eg rann undan ágangi. Tann ágangurin, sum var á meg, snúi seg hvørki um mín boðskap ella um politikk, men um meg persónliga. Tað var óreint og skitið, og hevði einki við kritik at gera, heldur Jóna.

Hon vísir eisini á, at heimasíða hennara allatíðina var opin, og har lógu øll tey somu klippini. Hon rann tí ikki frá sínum lyftum á nakran hátt. Men hon tímdi ikki útspillingina, sum gekk fyri seg á facebook.

Jóna fór tó ikki niður við nakkanum av áganginum. Tvørtur-ímóti.

– Eg gjørdist treisk og hugsaði, at eg so aldrin skuldi gevast á hondum. Men nú skilji eg væl, at politikkur ger fólk hørð. Tað vóni eg tó ikki, at eg verði. Eg vil ikki missa meg sjálva burtur.

Jóna situr eina løtu uttan at siga nakað. So ristir hon við høvðinum.

– Og hetta er tað, sum øll so fegin vilja verða ein partur av. Vit brúka tíð, orku og pengar uppá at føra valstríð, og stríðið

gerðir í samgonguskjalinum, men veruleikin er, at eg bara eri triðja eykafólk á sambandslistanum. Eg havi tiskil nærur onga ávirkan havt á, hvat stendur í samgonguskjalinum, sigur Jóna.

– Eg umhugsaði, hvat eg skuldi gera, tá ágangurin var størstur. Um eg skuldi gevast, um eg skuldi atkvøða ímóti flatskattinum og pensjónsskipanini ella hvat. Eg skal vera púra erlig og viðganga, at uppskotið smakkaði mær ikki væl. Men boðini vóru púra greið: tann, sum atkvøddi ímóti, var

Í brotinum sigur Jóna seg vilja arbeiða fyri teimum, ið bera brek, teimum gomlu og øðrum, sum hava tørv á eini hjálpanði hond. Og so byrjaðu viðmerkingarnar at hegla omanyvir Jónu. Brotið breiddi seg skjótt á facebook, tað bleiv sett upp ímóti samgonguskjalinum og varð sera nógv viðmerkt. Tað var tað heilt stóra samrøðuevnið.

– Í fyrstuni lat eg tað bara ganga sína gongd. Men tá onkur skrivaði, at »hon hevur verið krabbasjúk fyri stuttari tíð síðani,

– Men nú skilji eg væl, at politikkur ger fólk hørð.
Tað vóni eg tó ikki, at eg verði.
Eg vil ikki missa meg sjálva burtur